

ROZLOUČENÍ ZA RODINU

Náš milovaný Ondřeji,

tvoje rodina a tví nejbližší lidé ti chtějí na tvou poslední cestu říci posledních pár slov. Prožíváme neskutečně hluboký smutek, ale zároveň se nám vybavují i všechny ty krásné vzpomínky na tebe....

Těch cest jsi měl před sebou ještě tisíce. Vlastně, vše jsi měl před sebou. Mohl jsi toho ještě strašně moc dokázat, spouště lidí dělat radost a spouště lidí kolem sebe mnoho věcí naučit.

Tvůj 5letý synovec Mareček, který ti je ve všem tak moc podobný, tě často škádlil otázkou, kdy se konečně oženíš. Se svým typickým, stručným, výstižným humorem jsi mu vždy odpověděl: „Až dostanu rozum....“ Ačkoliv sis detaily nechával pro sebe, v poslední době jsme nabyli dojmu, že jsi připraven se usadit a založit rodinu. Že teď nastává ten čas, že víš, co chceš a našel jsi tu pravou lásku, svoji Hanku, ženu, se kterou jste tvořili dokonalý pár a vyzařovalo z vás nekonečné štěstí....

Jako táta od rodiny bys možná jako mnozí v podobně nové osobní situaci i přehodnotil některé své dobrodružné výpravy. Takhle jsi zatím nemohl či nechtěl chápat, proč se o tebe, hlavně tvoje máma, pokaždé, když jsi lezl po těch nejvyšších vrcholech v Evropě, tak moc bála...

Zásadním odrazovým můstkem pro tvůj další život byl roční studijní pobyt na střední škole v americkém Texasu. Odjížděl jsi jako 16letý vyjukaný kluk a vrátil ses nám jako sebevědomý muž.

Ondřeji, byl jsi vždycky světový, ve světě jsi byl úspěšný a vysoce respektovaný, ve své profesi už jsi byl považován za špičku ve svém specifickém oboru. Byl jsi ambiciózní a přesto skromný, svými úspěchy ses nechlubil, v rodině jsme věděli jen zlomek toho, co jsi profesně dokázal a jak si tě všichni vážili, o práci jsi doma mluvil jen stručně.

Byl jsi hrdý na to, že jsi Čech, miloval jsi tuto zemi a ačkoliv jsi strávil hodně času v zahraničí, vždy jsi věděl, že patříš sem. I když jsi byl podobně jako mnozí z nás frustrovaný z toho, co se v naší společnosti děje, měl jsi potenciál zdejší poměry pomoci napravit nebo změnit. Byl jsi čestný a zásadový, a to nám všem bylo, je a bude vzorem.

Tvůj učitel na King's College v Londýně, profesor Dalhuisen, věřil, že se jednou vrátíš na akademickou půdu, k čemuž jsi měl veškeré předpoklady. Tys o tom uvažoval možná až na pozdější věk. Tvá výjimečná inteligence, trpělivost a preciznost tě k tomu předurčovaly.

Svým vnitřním klidem, pohodou, osobní kázní, nadhledem, spolehlivostí, férovostí a zcela specifickým smyslem pro humor jsi byl zcela jedinečný. Málokdo asi také ví, jak jsi byl tvůrčí – psal jsi geniální texty k písním v češtině i angličtině a uměl jsi odmalinka moc krásně a vtipně kreslit.

Byl jsi také naprosto nekonfliktní člověk – uměl jsi s lidmi vycházet, nikdy jsi na nikoho nekřičel a uměl ses tak ovládat i v situacích, kdy jiní by už v afektu říkali zbytečně drsná slova.

Vždy ses překonával a pracoval jsi na sobě, ve všech aspektech tvého života. Jako malý jsi byl hodně nemocný, a proto jsi nesměl vrcholově sportovat. Nebyl jsi vůči ostatním soutěživý typ – soutěžil jsi totiž hlavně sám se sebou. I díky své introvertnosti jsi nevyhledával klasické týmové sporty. Dlouho jsi hledal sport, který by tě naplňoval – od bikrosu jako malý kluk přes bojová umění jako starší až po klasickou posilovnu, kde sis budoval fyzičku. Nakonec jsi našel dvě oblasti, které tě zcela nadchly, činily tě šťastným a my jsme byli hrdí na tvé výkony. Uběhl jsi nespočet maratónů a půlmaratónů u nás i v cizině a měl jsi naprosto jedinečný a vznešený, elegantní a přesto profesionální běžecký styl, v davu jsi byl díky tomu a samozřejmě i díky své výšce nepřehlédnutelný.

Na své horolezecké výstupy ses vždy pečlivě a zodpovědně připravoval, nikdy jsi neriskoval a vždy vybíral ty nejzkušenější horské vůdce. Ačkoliv jsme se o tebe vždy moc báli, respektovali jsme tvůj koníček a vždy pak žasli nad těmi nádhernými fotkami hor, kam jsi jezdil relaxovat, odreagovávat se od každodenních povinností, prostě vyčistit si hlavu a nabírat novou energii.

Prý jsi chtěl v horách žít a jednou i zemřít, ale až jako hodně starý pán. Budiž nám v tom strašném žalu útěchou, že jsi nám odešel v horách, které jsi měl tolik rád, a že jsi netrpěl dlouho.

Na rozloučenou jsme pro tebe připravili pár písniček, které pro tebe mají, každá svým způsobem, význam. A k nim fotky za 37 let tvého života, které dokreslují tvou všestrannost – neboj, my víme, že ti nikdy nebylo příjemné být středem pozornosti – jsi tam se svými nejbližšími lidmi....

Budeme se snažit naplňovat tvůj odkaz, učit se od tebe být ochotni kdykoliv pomoci, být klidní, řešit vše s nadhledem a s vtipem a být jako ty pořád lepší....

Mareček před pár dny spontánně řekl: „Až se jednou ožením a budu mít miminko, dám mu jméno Ondřej“....

Možná se nám, Ondřeji, jednou takhle vrátíš.

Náš milovaný Ondřeji, budeš nám nesmírně chybět, náš život bez tebe už nikdy nebude jako dřív. Zvládnout se dá asi všechno, jen ne ta představa, že tě už nikdy nevidíme....

Navždy budeš v našich srdcích, odtamtud nám tě už nikdo a nic vzít nemůže....

Ondřeji, milujeme tě navždy!

